

Ο, ΤΙ ΒΛΕΠΕΙ

Βγήκε το πρώτο φυλλάδιο των «Προσωπικών» του κ. C. Βλαχογιάννη, με τη συνείδηση και το τέλος της ανέκδοτης μελέτης του Βηλαρά και μ' άλλα πολλά.

— Όμορφα και χαιρετωμένα μίλησε την περασμένη Κυριακή τέταρτοήμερο στην «Εθνική γλώσσα» ο κ. I. Κουτυλάκης.

— Ο κ. Κουτυλάκης με αγανάκτηση αποκέρυψε και πάλι το «Ελλάδα» που αυτός το κατασκεύασε, έτσι για γούστο και για να περάσει ένα δυο φίλους του μήν κέθοντας τα μαλλιά τους σύρριζα με τη μηχανή, και που τάρπαζαν οι άνθρωποι, ίσα ίσα γιατί δεν ήλεγε και δε λέει τίποτα, και το κολλήσανε στους δημοτικιστάδες.

— Όσο όμως κι αν τσποκέρυψε το ανέκδο φυλλάδιο ο κ. Κουτυλάκης, αυτό θα μείνει άθνατο, γιατί άθνατη θα μείνει πάλι τόπο μας καί εξαίνοσηία.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΦΩΚΑΣ

Προχτές παραστάθηκε στο Βασιλικό ο «Νικηφόρος Φωκάς» του Βερναρδάκη. Την άλλη μέρα δ-λες οι φημερίδες γεμίσανε μ' επαινούς, και χοντρά λόγια για την έξοχη πλοκή της υπόθεσης, το ύφος των ιδεών κτλ. Γραφήκανε δηλαδή όλες οι συνειθι-σμένες σαχλολογίες που ακολουθούν την παρά-σταση του έργου κάποιου κατά συνθήκη ξακουστού συγγραφέα. Έπειδή το έργο γράφηκε απ' το Βερναρ-δάκη, που έτυχε άλλωστε νάχει κάποια επιτυχία, όλοι οι ρέπορτερ—κριτικοί πριν ίσως να δούνε ακόμη τί λογής πράμα είν' η καινούρια τραγωδία, χαρά-ξανε τη σφή κριση τους, και πρώι πρώι μās την ξε-φουρνίσανε στις φυλλάδες τους. Στάν τόπο που όλα τα πράματα είναι άστεία, κι' όλα τα καθήκοντα έχουνε καταντήσει κατά συνθήκη ψέματα, θήτανε πολύ άφύσικο να κρίνουμε βουτώντας τη πένα μας στην κριτική αλήθεια, πολύ δέ φυσικό—άτως δά και γίνεται—να γράφουμε ότι ο πολύς όχλος τριγύρω μας πάντοτε αστόχαστα, άμελέτητα και κακότε-χνα κρίνει.

Μιά όμως που η καλή άρχή έγινε πρώτα πρώτα στο «Νουμά» και πολλά κατά συνθήκη ξακουστά πρόσωπα ξεσκεπάστηκαν για να δείχτουνε πώς πρα-ματικά είναι και τί αξίζουνε, μια που ο Δάσκαλος πρώτος στο μεγάλο άγώνα καταπαίστηκε για να χρεμίσση με το σκεπάρνι της άμελιχτης κριτικής πολυλάτρεφτα είδωλα περασμένης γενιάς, άς ξακο-λουθήση η δουλειά μας τό δρόμο της, κι' άς μη δειλιάζουμε καθόλου όταν μπροστά μας σά βρυκο-λάκοι ξεπετιούνται άψυχα συτρίματα και ζητάνε ν' άρμείζουν απ' τον πολύ όχλο τη ζωή που για πάντα τους άφησε.

Ο όχλος δέ μπορεί να νοιώση την άληθινή τέχνη. Μονάχα τ' άποτελέσματά της μπορεί ν' άπο-λάψη. Ο,τι ώραίο και μεγάλο που δέ μπορεί να καταλάβη τό περιγελάει. Είν' έτοιμος να θαυμάση τό πρόστυχο και τό χοντρά όταν του παρουσιάζεται με μορφή λαμπερης χυδαιότητας. Τ' άπλό και με-γαλοφάνταστο που κκευθειά χτυπάει στη σκέψη του δέ τό θέλει, ό,τι όμως χαδεύει τις αίστησες του τό λατρεύει. Κ' έτσι τό θέατρο από τόπος σκέψης και μελέτης, γίνεται κοινό και πρόστυχο πανόραμα για κείνονε που γράφει για τον όχλο. Ο ποιητής πρέπει να γράψη ή για τό λαό, παίρνοντας για βάση του έργου του την άγνή δημοτική ψυχή που κρυφο-κοιμάται σε κάποιο μακρινό κορφοβούνι, και που ο

άπλοκαρδός και μεγαλοφάνταστος άπτε νοιώθει, γιατί είναι ζυμωμένη με τά ιδανικά του και τους πόθους του, ή για τους άλλους εκλεχτούς άφήνω-τες ήλευθέρη τη σκέψη του να πετάξω στους πλα-ταίς όρίζοντας της φαντασίας και της τέχνης.

X

Είναι ιδέες αυτές που θέλα στην ψυχή μου γεννήθήκανε όταν ύστερα απ' την 4η πράξη του «Νικηφόρου Φωκά» τό φρακοφορεμένο άκροατήριο φρενιασμένα χειροκροτούσε! Και τί νομίζετε; Καμ-μιά ύπέροχη σκηνή πάθους, αγάπης, τραγικότητας, θυσίας;... τίποτα, τίποτ' απ' αυτά. Τις άγριοφω-νάρες των στρατιωτών που θέλανε να μπουνε στο πα-λάτι του Φωκά, τά σπαθιά που χτυπούσανε, τό σφύριγμα τάνιμου, τη μιά σκηνή που σηκωνότανε και την άλλη που έπεφτε, για να μās δείξη έτσι πανοραματικά, θεαματικά, τό τραγικό μεγαλειό της άγριας νύχτας που σκοτώνανε ένα από τους καλύτε-ρους αυτοκράτορες του Βυζάντιου.

Γιατί αυτά μονάχα βρήκε ο ποιητής να μās παρουσιάση και μ' αυτά γύρεψε να μās συναρπάση. «Άς έχει χάρη ή ιστορία, που αναφέρει ότι η νύ-χτα που σκοτώσανε τό Νικηφόρο εταν άγρια και βροχερή κ' έτσι έδωκε στο συγγραφέα εύκολο σκη-νικό κάλα, για να συγκινήση τ' άκροατήριο. Πα-νόραμα λοιπόν! Φανταστήτε μια κάμαρα βυθισμένη στο σκοτάδι, και άγριους συνομώτες να κρυφοφυ-λάνε στις γωνίες, και βροχή να πέφτη απ' όξω, κι' άνεμος να σφυρίξη λυσασμένα, και πομπώδη φρα-σεολογία σά γλώσσα πανοραματζή, και σπαθιά, ντουφέκια, κρήνη στρατιωτών, σάλπιγγες, ώρολόγια μυστικά που στη σιγή της νύχτας σημαίνουνε πέν-θιμα, και κουροπαλάτσηδες χρυσοστολισμένους, και παρακοιμάμενους, και τρεξίματα και ώμορφες λέξεις σαν τό άρδήςλωσ, πεπτωκώς, έθελκοίκως, σώτερ άγ-γελε κτλ. κ' έχετε την περίφημη δραματική τέχνη. Και οι άκροατές χειροκροτούν λυσασμένα. Μά τί πρός θεού; Τους μηχανικούς του θεάτρου χωρίς άλλο! Κι' όμως είναι οι πιό εκλεχτοί θεατές που μπορεί να παρουσιάση Έλληνικό θέατρο. Δέν είναι βέβαια όχλος. Άλλά συναρπάζεται έτσι χωρίς να σκεφτή καθόλου του άρέσει τό θέαμα κι' αυτό φτάνει. Ες-χνάει ότι βρίσκεται σε θέατρο όπου πήγε να φχαρι-στήση τό πνεμα και ν' άπολάψη στα κατάβαθα της ψυχής του, τη τέχνη που μιλάει στο νοδ μονάχα, και στη σκέψη. Νομίζει πώς βρίσκεται σε τσίρκο όπου τό μάτι φτάνει να φχαριστιέται και τίποτ' άλλο. Υστερώτερα όμως όταν φεύγοντας από τό θέατρο σκεφτή λιγάκι τί άκουσε, και τί κατά-λαβε, και ιδεί ότι τίποτα δέ κατάλαβε γιατί τίποτα δέν είχε να καταλάβη, τότε πιά όμολογάει ότι τό έργο δέν άξιζε τον κόπο. Μά και πάλι πολλές φορές κρατιέται απ' τό να πη την άληθινή γνώμη του άν τύχη συγγραφείας του έργου νάναι κάποιος κατά συν-θήκη ξακουστός. Άλλ' έτσι δέ γίνεται τίποτα. Χρειάζεται την ίδια στιγμή της παράστασης του μια δυνατή όμόφωνη διαμαρτύρηση, ένα γερό σφύ-ριγμα, μια δίκια και ίερή αγανάκτηση για την κα-κομοίρα την Τέχνη που τόσο άνιερα ξεσκίζεται. Έ-τσι μονάχα ύπάρχει έλπίδα να γλυτώσουμε απ' τις πανοραματικές τραγωδίες.

X

Και τώρα άς δούμε τί είν' αυτή η καινούρια τραγωδία που μās την παρουσιάσανε γι' άριστούρ-γημα γλώσσας και τέχνης.

Ο κ. Βερναρδάκης είναι βέβαια λάτρης του άρ-χαίου κόσμου. Αυτό δά τό δείχνει κάθε λίγο και λιγάκι στα έργα του που προσπαθεί να φτάση τους τραγικούς. Γι'α να δούμε λοιπόν κι' άν ακολουθή

τους κανόνες που χάραξε ο Άριστοτέλης στην τρα-γωδία. Κάπου νομίζω πώς ο κύριος αυτός λέει ότι ένα από τα πρώτα συστατικά της τραγωδίας είναι και ο «ήδυσμένος λόγος». Και ποιος άραγε να είναι ο ήδυσμένος αυτός λόγος; Λόγος, δηλαδή γλώσσα, που γλυκά κι' άρμονικά χτυπάει στ' αούτι, που εύ-κολα πλέκεται σ' ιδέες και σε σκέψες, που όλοι τη νοιώθουνε άμέσως χωρίς βοήθεια λεξικού, που σου μιλάει κατευθεία στην καρδιά σου, σε συγκινεί, σε συναρπάζει, σε κάνει να κλαίς, να γελάς, να πο-νεί, να χαιρέσαι; ή γλώσσα που ποτίς δέ μιλήθη-κε από χείλη ζωντανών ή πεθαμμένων, βάρβαρη, άκατάληπτη, ανακόλουθη, άνόητη, μπορούμε να πούμε, γιατί δέν είναι ούτε άρχαία, ούτε νέα, μά ούτε και καθαρεύουσα, άφου πουθενά δέν άπαντί-ται γραμμένη έξόν από τους προλόγους του Μι-στριώτη; Άς άπαντήσουνε σ' αυτό οι κύριοι των πραινών και βραδινών φημερίδων που βρήκανε τη γλώσσα μαγική, γοητεύουσα κτλ. Έκτός άν θέλου-νε να κοροϊδευόμαστε. Είναι ή δέν είναι — τεχνικό ιδίωμα—η γλώσσα που σε τρυφερούς—καθώς του-λάχιστο τους νομίζει—στίχους λέει...

Οι μοισσοκυθικοί του Αίμου θώες... ή λέξεις σαν τό «είσερπήση» ή «φριμάγματος» ή «υπερφίλοι»; κτλ.

Άν εξαίρεση κανείς τό Βερναρδάκη, τον Κύριο Κλίωνα, τό Μιστριώτη και δέ ξέρω κ' εγώ ποιόν άλλο «επιφανή και διαπρεπή», ποιος μπορεί να γράψη ή και ν' άκούση με φχαρίστηση τέτοια γλώσσα; Ο κ. Βερναρδάκης έγραψε την τραγωδία του για Έλληνες. Μά οι Έλληνες, κ' Έλληνες εί-μαστε όλοι μεις που πήγαμε να την άκούσουμε, μέσα σ' εκατό λέξεις που μās έλεγαν οι καθημένοι οι ήθο-ποιοί, χάνανε τις όγδόντα γιατί δέν τις καταλα-βαίναμε ή επί τέλους κι' άν ξέραμε τό νόμά τους δέν τις αίστανόμαστε. Μās φαινόντουσαν ξένες κι' άνούσιες. Κ' έτσι ο σκοπός της τραγωδίας που είναι ή άληθινότερη και ζωντανότερη αναπαράσταση της ζωής, χάνεται μέσα στην ψευτιά της γλώσσας, γιατί τάλνθινά αίστήματα που θέλει να μās παρου-σιάση ο ποιητής, μās τά ζυγραφίζει τόσο ψεύτικα κι' άντιτεχνικά, που κι' αυτή ή ιστορική αλήθεια καταντάει να μās φαίνεται άπίστευτη. Πώς δά θέλετε να πιστέψετε ότι η Άγάπη και ο Τσιμι-σκής αγαπιούνται, όταν άκούτε λέξεις σαν τό «ώ σώτερ άγγελε»;

Πολλοί δημοτικιστές πηγαινόντας στο θέατρο λέγανε: Ξέρουμε πώς ή γλώσσα θάναι υπερχαθα-ρέβουσα, και δέ θα μās άρέσει, μά πζμε για τη δραματική τέχνη. Πρώτα, πρώτα ή τέχνη όσο με-γάλη κι' άν είναι θέλει φορεσιά, και μάλιστα όσο μεγαλύτερη είναι τόσο μεγαλύτερη ή άκριβότερη φορεσιά θέλει. Όσο πιό ψηλά πάει ή φαντασία του ποιητή τόσο πλουσιώτερη και ζωντανότερη γλώ-σος έχει ανάγκη για να μās πη τις σκέψες του και να μās φανερώση την τέχνη του. Τέχνη και Γλώ-σσα, καθώς θαρρώ είπε κάπου κι' ο Ψυχάρης, είναι δυό φιλενάδες άχώριστες. Άμα ή μια πέσει στο ποτάμι, πέφτει κ' ή άλλη μαζί της. Είναι σά να πούμε οι Σιαμαίς άδερφάδες. Όστε οι δημοτικι-στές αστόχαστα μιλούσανε, μά επί τέλους κάτι πε-ρίμεναν. Τίποτα... γελασμένοι άπόμειναν. Υπερχα-θαρέβουσα ή γλώσσα μά πιό υπερχαθαρέβουσα ή τέχνη. Να! μη σάς φανη παράξενο, μπορούμε να τό πούμε κι' αυτό. Καθώς ή καθαρέβουσα γλώσσα παίρνει λέξεις, φράσες, σύνταξ' απ' την άρχαία, κι' άλλου μόν τις βάζει άκέρεις, άλλου δέ τις χαλάει φτιάνοντας δικό της δασκάλικό τυπικό, λαθιασμέ-νο και ψεύτικο. όπως πολλές φορές ο Ψυχάρης τό-δειξε, και καθώς οι φίλοι της καθαρέβουσας δέ μπορούν να νιώσουν ότι γυρισμός στην άρχαία γλώσσα, δέ θα πη άντιγραφη έκείνης, μά ξαναγέν-νηση σε μιάν άλλη πουχει όλες τις χάρες της πα-λιάς κι' όλη τη δύναμή της, κ' είναι άληθινή γνή-σια κόρη της, έτσι και ή καθαρέβουσα τέχνη άντι-γράφει τις σκηνές των άρχαίων τραγικών, παίρνει όλόκληρες φράσες απ' τά κείμενα τους, τις μισομε-ταφράζει και τις παραχώνει, κνηγώντας παντού «τραγικούς ειρωνείες» «επεισόδια» «άντιθέσεις» για να γυρίση μιάν ώρα άρχύτερα στο κάλλος των με

γάλων τραγικών. Δέ μπορούν κι αυτοί να κρίνουν ότι γυρισμός στην αρχαία τέχνη δε θα πη πιστή αντιγραφή της, μα δημιουργία μιας καινούριας που έχει δλιγ τη δύναμη, την ποιηση, και το μεγαλειο της παλιάς. Όπως στα δημοτικά τραγούδια μας ξαναγεννήθηκε ο Όμηρος της παλιάς Ελλάδας, έτσι και στη δημοτική δραματική τέχνη θα ξαναγεννηθούν ο Αισχύλος κι ο Σοφοκλής. Όλες οι Βυζαντινικές τραγωδίες των Κλεώνων, των Καλοστύπιδων και των Αμπελάδων είναι το άπάνθημα της καθαρέουσας τέχνης. Τώρα περιμένουμε και τη δημοτική!

Χ
 "Αν είχα μπροστά μου το «Νικηφόρο Φωκά» δε θα μου εΐτανε καθόλου δύσκολο να δείξω άλλα-καιρα κομμάτια πιστά ξεσηκωμένα απ' τις αρχαίες τραγωδίες, χωρίς την παρρημικρότερη πνοή Βυζαντινικής ζωής. Μίμηση - μα μέτρια, πρόστυχη-μίμηση - σε σκηνές, σε φράσεις αλάκαιρες, σε τρόπο ήμιλιας των προσώπων, σ' όλα σ' όλα. Τιποτ' άλλο χυδαία σκηνικά κόλπα που σου θυμίζουν κά-που, κάπου το Σαρδού, μεγάλες κουβέντες προσώ-πων για να μιμηθούνε και πάλι τους αρχαίους, χω-ρίς νόημα, χωρίς ιδέες, ακατάληπτες κι άνουσες... και ψευτιά ψευτιά πέρα ως πέρα, μια δυνατή γρο-φιά στη ζωή και στην Τέχνη. Νά η περιρμητη παράσταση του «Νικηφόρου Φωκά» του Βερναρδάκη ατου πρώτου δραματικού της νεωτέρας Ελλάδος» κατ' τη χαρισιστάτη κρίση του κριτικού της «Ε-στίας».

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ

ΦΙΛΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΧΙΑΤΙΚΟ

Από Πέμπτη σε Πέμπτη

Υπουργός Εσωτερικών ο Θ. Π. Ντεληγιάννης
 Σκοτωμοί. Λεπένου 1, Λεβιάδα 1, Αλμυρός 1, Κκαλαμάτα 1, Γαργαλιάνοι 1 (με άπχωγή), Πύργος 1, Δήμος Φάριδος 1, Καρδάμια (Πύργου) 1, Μούζικα 1, Βασιλική 1, Γιαννισά 1. (όλοι 6λοι 11).

Λαβαμοί. Αθήνα 12, Περαιάς 3, Ναξος 2, Φάληρο 1.

Κλειρές. Αθήνα 11, Περαιάς 6, Βόλος 1.

Καταχορακός. Ο Δημ. εισπράχτορας του δήμου Αραωνίας.

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμάτια Ισχύοντα δια τας τρεις υπολειπο- μένας κληρώσεις του 1905, ήτοι της 3)16 Απριλίου, της 3)16 Ιουλίου και 2)15 Οκτωβρίου.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Μέχρις 20 γραμματ. πρὸς Δρ. 3.—έκαστον ἀπὸ 11—100 » » » 2.85 »
 » 101 και άνω » » » 2.80 »

Παρά τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος και τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς.

ΚΕΡΔΟΣ 338,685 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 338,320 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν αγοραστῶν λα- χειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερ- δίσαι διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 329,840 δραχμῶν.

Ο κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δρ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμε- τάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὅ π.ο. β.ε.β.ά.ε.ι τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειο- φόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 5 και καλεῖ τοὺς θέλοντες ν' ἀγοράσωσι τιαούτην νά προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχηρὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θά κλη- ρωθῆ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις και τι χαρὰ νά εἶναι ἡ πρώτη μετὰ τὰς 20,000 χρυσῆς δραχμάς τὴν 19 Μαρτίου ἔ. ἔ. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται και λαχειοφόροι ὁμολο- γίαι τῆς αὐτῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἄρτιον κλήρωσιν τῆς 19 Μαρτίου 1905 ἀντι- μίς δραχμῆς ἑκάστη.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1905

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Εἰς μεταλλικόν
 Ταμείον }
 • Τραπεζικά γραμμάτια Ἰονικῆς Τραπεζῆς
 » Κερματικά » δίδραχμα και μονόδραχμα
 Ἐξωτερ. λογαριασμοί. (Ἀντίτιμον μεταλ. εἰς τὸ ἐξωτερικόν
 (Προῖον ἐκδοθέντος Ἐθν. Δαν. εἰς χρ. Ἐλ. Σι-
 δηρ. 4 οἴο τοῦ 1902
 Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλλ. Κυβέρν. ἐπ' ἀναγκαστικῆ κυκλοφ. τραπ. γραμ.
 » » » διδράχμων και μονοδράχμων
 Ὁμολ. Ἐθνικῶν δανείων (Εἰς χρ. δρ. 23,767,036.80
 (» τραπ. γραμ. » 29,103,268.—
 Προεξοφλήσεις
 Κιθυστερήσεις προεξοφλήσεων
 Δάνεια και ἀνοικτοὶ λ)σμοὶ ἐπ' ἐνεχύρω χρηματογρ.
 Δάνεια ἐπ' ἐνεχύρω ἐμπορευμάτων
 Δάνειον πρὸς τὴν Σταφιδ. Τραπ. ἐπ' ἰγγυήσαι τοῦ Κράτους.
 Δάνεια και ἀνοικτοὶ λ)σμοὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ
 Δάνεια εἰς δῆμους λιμένας, και λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα
 Χορηγήσεις εἰς γεωργοκτηματίας
 Καθυστερήσεις χορηγήσεων εἰς γεωργοκτημ. και γραμ. Πρ. Τραπ.
 Ἡπειροθεσσαλίας
 Μετοχαὶ εἰς ἐγχωρίους Ἐταιρίας
 Συμμετοχὴ εἰς Τραπεζαν Κρήτης
 Τοκομερίδια ἐν γένει 98,857.87
 Καταστήμ. Τραπέζ. και κτῆμ. ἐξ ἀναγκαστ. ἐκποιήσεων 8,292,537.37
 Ἀπαιτήσεις ἐπισφαλεῖς 2,632,345.10
 Ἐξόδα ἐγκαταστ. (ἰδίως δαπάνη κατασκευῆς τραπεζ. γραμματίων) 1,625,756.17
 Δάφοροι λογαριασμοὶ 2,551,214.51
 Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ 5,747,339.24
 Ὑπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν 1,834,462.75
 Λογαριασμοὶ ἐξαγ. συμμετοχῆς Κυβερνήσε. εἰς κέρδη ἐκ τρ. γραμμ. 1,720,320.—
 Ἐξαγορὰ προνομίου Προνομ. Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας 1,280,000.—
 Προμήθεια τροπῆς λαχειοφόρου δανείου (εἰς τραπ. γραμμάτια 500,000.—
 Διάφορα 366,176.73
 367,036,430.84

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον 20,000,000.—
 Ἀποθεματικά κεφάλαια 13,500,000.—
 Τραπεζικά γραμμάτια ἐν κυκλοφορίᾳ :
 I Διὰ λ)σμὸν τῆς Κυβερνήσεως δρ. 68,778,575.42
 II » » Τραπεζῆς 49,533,150.01
 Κερματικά γραμμάτια δίδραχμα και μονόδραχμα 11,250,000.—
 Καταθέσεις ἀνευ τόκου εἰς μεταλλικόν 3,752,347.16
 Καταθέσεις ἀνευ τόκου 15,885,643.60
 Ἐπιταγαὶ πληρωταί 863,350.79
 Μερίσματα πληρωτά 511,240.—
 Καταθ. Δημ. διὰ χορηγήσεις δανείων κατὰ τὸν ΒΦΜ' νόμον 283,749.94
 Διεθν. Οἰκ. Ἐπιτροπὴ λ)σμὸς καταθ. ἐκ δημ. 3,684,337.37
 ὕπεργ. προσ. (Εἰς χρυσ. δρ. 227,283.34
 (» τρ. γρ. » 3,457,054.03
 Ὑπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν 59,494.45
 » » » τραπεζικὰ γραμμάτια 517,953.55
 Καταθέσεις Δημοσίου εἰς χρυσόν 968,469.40
 Καταθέσεις Δημοσίου ἐπὶ τόκῳ εἰς τραπεζ. γραμμάτ. 716,922.81
 Εὐγ. κατάθ. Δημ. εἰς χρ. διὰ τὴν κατασκ. Σ. Π. Δεμερλή-Συνόρ. 810,367.98
 » » τραπεζ. γραμμάτια 10,367.98
 Καταθέσεις Δημ. εἰς τραπεζ. γραμμ. κατὰ τὸν Νόμον ΒΦΕ' 21,457,615.83
 Καταθ. ἐντοκοί. 315,857.21
 Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς 128,434.21
 Ὑπηρεσία λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς 5,612,166.15
 Καταθ. ἐντοκοί. 71,328,450.97
 Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς 45,966,690.—
 Ὑπηρεσία λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς 45,866,690.—
 Καταθέσεις Ταμειωτηρίου 20,495,200.—
 Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ 1,699,704.—
 Συμμετοχὴ Τραπ. Ἰονικῆς και Ἀθηνῶν εἰς Δάν. Σταφ. Τραπεζῆς 2,034,964.—
 Διάφοροι λογαριασμοὶ 5,000.—
 Διάφορα 7,000.—
 3,885,569.85
 1,215,761.07
 1,625,736.—
 367,036,430.84

28 Φεβρουαρίου 1905	31 Ἰανουαρίου 1905
2,046,181.69	1,967,971.53
163,710.—	62,575.—
1,152,325.—	1,023,517.—
23,969,084.32	24,550,842.58
21,459,615.83	22,090,968.83
68,778,575.42	68,778,575.42
11,250,000.—	12,250,000.—
2,780,304.80	52,894,036.80
19,726,552.02	20,869,355.98
3,009,407.74	2,863,635.14
14,996,809.84	15,119,160.59
1,258,845.95	1,541,580.50
2,610,925.27	2,699,618.72
54,848,300.88	54,559,083.33
42,655,953.59	42,224,173.36
9,819,998.39	9,257,833.79
4,938,859.54	4,874,395.79
3,301,770.—	3,446,016.—
1,500,000.—	1,500,000.—
98,857.87	1,835,000.—
8,292,537.37	338,426.87
2,632,345.10	8,301,761.93
1,625,756.17	2,623,763.48
2,551,214.51	1,621,312.02
5,747,339.24	2,815,865.94
1,834,462.75	4,041,404.75
1,720,320.—	1,720,320.—
1,280,000.—	1,280,000.—
500,000.—	500,000.—
366,176.73	652,629.79
367,036,430.84	368,133,099.14

Ἐν Ἀθήναις τῆ 7 Μαρτίου 1905

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Λογιστηρίου Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΞΗΣ